

Márton László

A REGÉNYHÖSNŐ UTOLSÓ ÁTVÁLTOZÁSA

A PÁLCA szárazon reccsent, mielőtt eltört volna, mint egy favicc poénja. A vesztőhely kinn volt az udvaron, ablaktalan tűzfalak tövében, ahová egy lépcsőn kellett fölmenni abból a pincehelyiségből, ahol a statáriális bíróság ülésezett. A reccsenés azt volt hivatva kifejeznie hogy a regényhősnő rövidesen átlép az élők sorából a halottakéba. Hogy a regényhősnőt egészen pontosan mivel vádolják, az nem derült ki, mert a középen ülő kövér férfi mindvégig csak annyit mondott, hogy: „bíróság-túróság, bíróság-túróság”, aztán aláírt valamit, ami csakis jegyzőkönyv lehetett. Ezeknek fontos a forma.

Csak az a kár, hogy a tartalom nem fontos nekik. A regényhősnőnek lettek volna valódi bűnei, akár tizenhét halált is megérdemelt volna, vagy legalábbis annyit mindenképp, hogy felelnie kelljen értük. Igen ám, de nem kérdezte senki. „Megálljatok csak” – ezt gondolta a regényhősnő, miközben odavezették az ítélet-végrehajtási műtárgyhoz: „Kibaszkok én veletek.” Olyan büszke volt, mint egy szászánida hercegnő, és olyan rondán beszélt mint egy viceházmester. Továbbá nem rajongott az új kormányzat hatalomra kerülése után bevezetett rögtönítélő bíraskodásért. „Felakasztjátok az ártatlan Amátát, és fennakad a bűnös Lukrécia.”

Az előzményekből nyilván kiderült már, hogy a regényhősnőt Budapesten Amáta néven emlegették. Ez a név kissé szabad fordításban azt jelenti: „sokak által szeretett”, és valóban, a regényhősnőt sokan szerették, hol gyöngéden, hol meg nem annyira. Ő mégis azt képzelte, hogy neve apácákra jellemző szűziességet fejez ki. Ekkor azonban, ugyanis kisebb méretű valódi zsákot hirtelenjében sehogyan sem találtak, fejére húztak egy zsákvászon bevásárlószatyrot, amelyre az volt rányomtatva hogy: „Katholische Akademie Düsseldorf”. A regényhősnő, aki e fontos pillanatban katolikus akadémiának volt álcázva, még olyasmit is gondolt, hogy:

„Ez van, amikor a hóhérnőt akasztják!”

Nem mintha a regényhősnő elvégezte volna a csepeli Hóhérképző Főiskolát, erről szó sincs. Mindössze arról van szó, hogy volt egy

ismerőse, egy költő, akit úgy hívtak, hogy Morgenstern Krisztián, és aki bizalmas együttléteik alkalmával úgy becézte a regényhősnőt, hogy Hóhér Zsófi. Ez a Morgenstern még a nőknél is jobban szeretete az akasztófákat, folyton róluk írt verseket, róluk fantáziált, így a regényhősnőnek adott becenév is több mint érthető. A regényhősnőt is kedvelte azért, és bár hangsúlyozta, hogy nem szerelmes belé, mégis hozzá írta egyetlen szerelmes versét. Így kezdődik:

*Hóhér Zsófi, kisanyám,
Puszild meg a koponyám...*

A regényhősnő mindennap megpuszilta Morgenstern Krisztián koponyáját, legalábbis amíg ott lakott a Bérkocsis utcában. Jó környék volt, sokszor nézték prostituálnak, jobbnál jobb ajánlatokat kapott, ám akkoriban még nem volt rászorulva a pénzkeresetnek erre a módjára. A koponya ott volt a konyhában a pohárszék, más néven kredenc tetején, és a regényhősnő azt hazudta róla, hogy honfoglalás kori lelet, és a halántékon látható ék alakú erőművi behatást buzogány okozta. Pedig nem buzogány volt az, hanem húsklopfoló, más néven potyoló. (A regényhősnőnek voltak erdélyi kapcsolatai, többek közt nőismerősei, s ez utóbbiak nem szerették a háztartásban előforduló jellegzetes pesti kifejezéseket.)

A Bérkocsis utcában ott lakott Palika, akit valamiért Pálinkának becéztek, talán azért, mert nem bírta a pálinkát. A regényhősnő ugyanezen okból mindig belediktált néhány pohárkával, főleg ha nagyobb társaság volt jelen. Ez a Palika vagy Pálinka egyszer egy régi lexikonban utánanézett Lukrécia történetének, hogy tudniillik az érnyes hölgy, akarata ellenére, házasságtörést követett el, vagyishogy elszenvet az elkövetést, minekutána bánatában szíven szúrta magát; és akkor Palika egy fontos élettani pillanat erejéig azt hitte, hogy ő a Szuperbusz. Egy ilyen szuper kivitelezésű busz, és ha jókedvem van, akkor tövig benyomom a pedált, ha meg nem, akkor meg tessék leszállni rólam.

Hozzáteszem, hogy nem sokáig volt ő Szuperbusz, mert a regényhősnő egykettőre úgy ledominálta, hogy roncsstelep lett belőle. A Bérkocsis utcai lakás tulajdonképpen az övé volt, Palikáé, és Palika abban a konyhában, amelynek pohárszékén vagy kredencén a népvándorlás kori koponya nézelődött a lyukon, Palika mindennap zacs-

kós levest főzött, és pucolt csirkét, vagy ahogy ő mondta, „pucikát”. Ez utóbbit a Rákóczi téri csarnokban szerezte be.

Lukrécia úgy vélekedett, hogy nincs unalmasabb látvány, mint egy feldarabolt madártetem a kislábos fedője alatt, mire Palika mindössze annyit mondott, hogy: akkor ne nagyon emelgesd azt a fedőt.

Másfelől az, hogy Pucolt Csirke vagy Pucika egy bizonyos Jónás Tibornak volt a beceneve, akinek sima, keskeny arca volt, és a Szvetanay utcában dolgozott a „holtak szigetén”, ahogy a prospektúrát nevezte. A regényhősnő egy ízben vele is közelebbi ismeretségbe került, pedig Pucikának még a hangjától is undorodott, nemhogy az érintésétől. A közelebbi ismeretség alkalmával Pucika egyszerre csak kimászott az ágyból, és mutatott egy aranyfogat. Majd néhány perc múlva megint kimászott az ágyból, és akkor már egy egész aranyhídat mutatott, amely majdnem olyan szívmenengetően fénylett, mint augusztusi alkonyatkor a Balaton tükrén az aranyhíd. Pucikának az volt a szavajárása, hogy: csak a por váljék hamuvá, csak a hamu váljék porrá. Ebből is látszik, hogy a Pucika vagy Pucolt Csirke nevű jó barát majdnem annyira okos ember volt, mint amennyire szórakoztató.

Olyan ember, akire azt mondják, hogy a jég hátán is meg tud élni. Annál feltűnőbb volt, hogy amikor ismét nagyobb társaság verődött össze a Bérkocsis utcában, Pucolt Csirke nem volt szabad szemmel észlelhető. Azt rebesgették róla, miközben tetőfokára hágott a buli, hogy most már nemcsak a halottak fogait lopkodja, hanem az élőkét is, úgyhogy sürgősen el kellett pucolnia valahová. Erre az alkalomra Lukrécia fölszedte a nagyszobában a parkettát, és csirkeragut főzött bográcsban, jó fűszeresen. Olyan különleges fűszereket használt, hogy a csirkének édeskés disznóhús íze volt. Így mégsem olyan unalmas, mint kis piros lábosban, fedő alatt. Valaki megkérdezte, hogy: ugyan mit szól a parketta felszedéséhez Palika vagy Pálinka?

Akkor vették észre, hogy a házias természetű Szuperbusz, aki havonta legalább egyszer beronszított, nem időzik köztük. De azon, hogy hová lett, nem értek rá töprengeni, mert az ablakon kigomolygó füst láttára nagy szirénázva megérkeztek a tűzoltók, és azzal végük szakadt a Bérkocsis utcai szép napoknak. Utóbb az a hír járta, hogy Palikának is pucolnia kellett a Jónás Tiborral együtt, az Angyal-földi Vlagyimir látta őket Szingapúrban.

Nem tudjuk, miért éppen Szuperbusznak és Pucolt Csirkének szenteltek ilyen sok figyelmet Lukrécia lelki szemei. (Testi szemeit,

ha még emlékszik rájuk az olvasó, eltakarta a düsseldorfi katolikus akadémia.) A többiek már csak homályosan rémlettek fel.

Felrémlt az apja. Ő nevezte el Amátának, mégis megfenyegette, hogy agyonlövi, ha másvalakinek merészeli adni a szüzességét, nem pedig öneki. Aztán a kényelmes karosszékekben, kezében a Parabellum 72-vel, szép lassan elbóbiskolt; Lukréciaának elég volt megszorítania Major Lukrécius kezét (azt a kezét, amely esténként, a jóéjszakát-puszi hosszú perceiben egyre gyakrabban csúszkált olyan helyekre, ahová nem kellett volna), mondom, elég volt apja kezét megszorítania, hogy eldördüljön a halálos lövés, és hogy bizonyítható legyen az öngyilkosság.

Felrémlt egy hímnemű újszülött, akit negyedórái láthatott, vagy talán addig sem; viszont három vagy négy évig néznie kellett azt a fikuszt, amely egy hatalmas virágdezsában pompázott, és az említett fiúcska szívébe fúrta gyökereit. Tudvalevő, hogy a fikusznak nem árt, ha elmulasztják átültetni; nyolc-tíz évig is élél ugyanabban a földben.

Felrémlt egy jóképű bankigazgató (ez egy pénzkereső munka volt), akibe az ejakuláció pillanatában döfte bele az injekcióstűt. Utóbb sajnálta, mert a legjelentősebb orgasmusokat vele élte át, akkor azonban mindent érzett, csak sajnálatot nem. Olyan volt a kövérkés test, miközben ketten kicipelték, mint egy tengerfenéken legelesző, nagy, fehér hal. Akkor állapította meg Lukrécia, hogy a lélek nem a végbélnyíláson keresztül távozik a testből, ahogyan hinni szokás, hanem a húgycsövet részesíti előnyben.

És ez még mindig csak a fele vagy még annyi sem. Hol marad a többi? Fel kellett lépnie az emelvényre, amely tulajdonképpen a borozó egyik támlátlan padja volt (ugyanis a legutóbbi választásokig, illetve a rákövetkező rendcsinálásig a rögtönítélő törvényszék „Borpatika” címen működött), és a lábát a térde alatt összekötözték, mint a kapkodó mozdulatokból megállapíthatta, „szak- és jogszerűtlenül”. A keze már addig is össze volt kötözve. Úgy bizony, szak- és jogszerűtlenül. Ezt a furcsa kifejezést egy ereszcatorna-javításról szóló szakértői véleményben olvasta. A bádogos, aki teljesen impotensnek bizonyult, viszont megjósolta, hogy itt ősszel akasztások lesznek, megcsúszott az egyik cserépen, lezuhant, szörnyethalt; egyszerre csak ő is felrémlt.

Felrémlt Kutya fellegfaluszeghy Ágoston gumibugyi-készítő vállalkozó, aki az ötvenes években berepülő pilóta volt, aztán börtön-

viselt ember, aztán villany- és fűtésszerelő, és aki felváltva mutogatta hol az erekcióját, hol az unokája fényképeit.

Felrémllett egy hódító külsejű színművész, akit Lukrécia semmiképp sem tudott eltenni láb alól, mert már az ő születése előtt meghalt, viszont Lukrécia rendszeresen kijárt hozzá a Farkasréti temetőbe, és ha a körülmények lehetővé tették, például nem volt eső vagy hóolvadás, olyankor egy kicsit maszturbált a sír fölött.

Felrémllett Ferenc József császár és király. Felrémllett Pál apostol, miközben a korinthusbelieknek szóló levelet írja. Felrémllett Michael Schumacher. Felrémllett Harry Potter és Tarzan. Felrémllett Szaddám Husszein, akinek Staller Ilona 1990 őszén felajánlotta, hogy lefekszik vele, ha csapatait kivonja Kuvaitból. A regényhősnő akkor még egészen fiatal volt, akkor ünnepelte tizennyolcadik születésnapját az édesanyjánál. Édesanyjától kapott ajándékba egy szép nagy koffert; ebbe a kofferba az édesanya tizenegy óra és éjfél között becsomagolta a regényhősnő minden holmiját, éjfél után öt perccel kirakta a koffert a regényhősnővel együtt a ház elé, és bezárta a kaput.

Felrémllettek a férfitestet öltött anyagok. Arany János. Vas István. Réz Pál. Aczél György. Gyémánt László. Rubin Szilárd. Bársony István. Selyem Zsuzsa. Igaz, ő nem férfi. Ekkor kihúzták az emelvényt, megfeszült a kötélen. A regényhősnő, mielőtt megszakadt a légcső, megpattant a nyaki verőér, eltört a harmadik és a negyedik nyakcsigolya között a porc, az utolsó pillanatban határozottan úgy érezte, hogy feláll a farka. Utolsó felismerése az volt, hogy az utolsó férfi, akinek vele együtt kell meghalnia, ő maga.

(Bárka, 2002/3.)